

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenia od pozwanej P. S. kwoty 2.915,85 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana zawarła z (...) S.A. w dniu 7.09.2017 r. umowę pożyczki, na podstawie, której otrzymała określoną w umowie kwotę i zobowiązała się do jej spłaty. Pozwana z przyjętego zobowiązania nie wywiązała się. Ostatecznie wierzytelność z powyższej umowy została przelana na powoda na mocy umowy z dnia 29.10.2018 r. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się należność główna w wysokości 1533,89 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 98,96 zł, ewentualne należności uboczne naliczone przez wierzyciela pierwotnego w kwocie 1283 zł.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na termin rozprawy, nie ustosunkowała się do żądań pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. w dniu 29.10.2018 r. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w O. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji opisanych w załączniku nr 7 do umowy, w tym wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikającą z umowy pożyczki z dnia 25.01.2018 r. (dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k.11-16)

Dnia 9.04.2019 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr S/147/53/ (...), w którym stwierdził, że w dniu 29.10.2018 r. nabył od (...) S.A. wierzytelność przysługującą mu względem pozwanej. W wyciągu wskazano także, że na dzień wystawienia wyciągu należność wynosi 2.1915,85 zł. (dowód: wyciąg z ksiąg funduszu k. 10)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwość. Wobec tego, że działanie z art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. (por. Wyrok SN z dnia 31.03.1999 r. (...) 176/97)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Powództwo podlega oddaleniu, ponieważ powód nie udowodnił, by przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem.

Do pozwu załączona została wprawdzie umowa sprzedaży wierzytelności, jednak brak jest jakichkolwiek danych świadczących o istnieniu wierzytelności dochodzonej pozwem. Powód nie przedstawił żadnych dowodów, z których wynikałaby wysokość należności dochodzonej pozwem, jak i termin jej płatności. Nie ma zatem żadnej możliwości zweryfikowania zarówno kwoty należności głównej, jak i skapitalizowanych odsetek.

Dowodem na istnienie wierzytelności nie jest zaś wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Domniemanie prawne z art.244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11.12.2012 . w sprawie IACa 652/12)

Stosownie do art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Powyższy przepis wyraża zasadę kontradyktoryjności postępowania sądowego, z którą wiąże się przerzucenie na strony procesowe odpowiedzialności za wynik procesu cywilnego. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty. To strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego.

Z powyższych przyczyn, wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem, na podstawie art. 720 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)